

JON SE FE

Nobel
—
2023

SEPTOLOGIA I-II
TOINEN NIMI *

Suomentanut Katriina Huttunen

WSOY

JON FOSSE

Toinen nimi

SEPTOLOGIA I–II

Suomentanut
Katriina Huttunen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖ
on tukenut teoksen suomentamista.

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tukenut tämän teoksen
suomentamista

Ensimmäinen painos

Uusnorjankielinen alkuteos

Det andre namnet. Septologien 1–11

Author Jon Fosse

© *Det andre namnet. Septologien 1–11*, Det Norske Samlaget 2019

Published by arrangement with Winje Agency, Norway

Suomenkielinen laitos © Katriina Huttunen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50843-5

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Annalle

*Ja minä annan hänelle valkoisen kiven, ja kiveen on kirjoitettu
uusi nimi jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.*

ILMESTYSKIRJA

Dona nobis pacem.

AGNUS DEI

JA MINÄ NÄEN ITSENI katsomassa kuvaa jonka keskellä ne kaksi viivaa, liila ja ruskea, risteävät keskenään, suora-kaiteen muotoista kuvaa, ja minä näen että minä olen maalannut viivat hitaasti ja paksulla öljyvärillä, ja että se öljyväri on valunut, ja maali sekoittuu kauniisti ja valuu alaspäin siinä kohtaa missä ruskea ja liila viiva risteävät keskenään ja minä ajattelen ettei kuva ole valmis, mutta toisaalta kuva on juuri sellainen kuin sen pitääkin olla, se on valmis eikä sille enää voi tehdä mitään, minä ajattelen ja minun on pantava kuva pois, minä en halua että se on enää maalaustelineessä, minä en halua katsoa sitä enää, minä ajattelen ja minä ajattelen että tänään on maanantai ja minä ajattelen että minun on pantava kuva pois muiden keskeneräisten kuvien joukkoon, niiden jotka ovat pingu-tuskehykset ulospäin kamariin vievän oven ja eteiseen vievän oven välissä, yläpuolellaan naula jossa roikkuu ruskea nahkainen olkalaukku, se jossa minulla on luonnoslehtiö ja lyijykyniä, ja sitten minä katson kahta pinoja joissa on valmiita kuvia ja jotka nojaavat seinään keittiön oven pielessä, minulla on kaikkiaan kymmenkunta valmista isoa kuvaa ja neljä viisi pientä, jotain sinnepäin, kaiken kaikkiaan neljätoista kuvaa, ja ne ovat pinoissaan vierokäin keittiön oven pielessä, sillä minulla on jonkin ajan kuluttua näyttely, ja useimmat kuvani ovat enemmän tai

vähemmän neliskulmaisia, minä ajattelen, mutta joskus minä maalaan myös suorakaiteen muotoisia ja pitkulaisia kuvia ja se kuva jossa ne kaksi viivaa risteävät keskenään on tosiaan suorakaiteen muotoinen, mutta sitä kuvaa minä en halua seuraavaan näyttelyyni, minä en pidä siitä kuvasta eikä se ehkä edes ole kuva, ehkä se on vain kaksi viivaa, tai ehkä minä haluan pitää sen itse, ehkä minä en myykään sitä? olenhan minä ennenkin maalannut kuvia jotka minä haluan pitää itse ja joita minä en halua myydä, ja ehkä tämä on yksi niistä vaikka minä en pidäkään siitä? ja olkoonkin että se on se epäonnistunut kuva, ehkä minä haluan ottaa sen talteen ja pitää sen itselläni? en minä tiedä miksi minä haluan pitää sen itselläni niin kuin ne muuttamat muut kuvat jotka ovat ullakolla, toisessa vinttikamari-
rissa, enkä minä halua päästä siitä eroon, tai ehkä minä haluankin, tai ehkä Åsleik haluaa sen? antaakseen sen joululahjaksi siskolleen? adventtina hän saa minulta aina kuvan jonka hän antaa siskolleen joululahjaksi, ja minä saan Åsleikilta lihaa ja kalaa ja polttopuita ja muuta, eikä pidä unohtaa että hän myös tekee minulle lumityöt, sekin vielä, ja kun minä kerron mihin hintaan sellainen kuva on myyty Bjørgvinissä, Åsleik sanoo että hänestä on käsittämätöntä miten ihmiset suostuvat maksamaan niin paljon, heillä täytyy olla rahaa kuin roskaa, hän sanoo ja minä

sanon että kyllä minä ymmärrän miksi se on hänen mielestään paljon rahaa, minäkin olen samaa mieltä, ja Åsleik sanoo että siinä tapauksessa hän tekeekin oikeastaan hyvät kaupat, antaa siskolleen joka vuosi aivan liian kalliin joululahjan, hän sanoo ja minä sanon juu juu ja tulee hiljaista ja minä sanon että saatanhan minä joskus antaa hänelle pari seteliä tikkulihasta ja kuivalihasta ja kapakalasta ja polttopuista, ja lumitöistä, ja ehkä muovikassillisen ruokatarvikkeita käytyäni kaupassa Bjørgvinissä, minä sanon, ja hän sanoo hieman nolestuneena että no joo, se onkin reilu peli, hän sanoo ja minä ajattelen ettei minun olisi pitänyt sanoa sitä, Åsleik ei halua ottaa vastaan rahaa eikä mitään muutakaan, mutta häneen verrattuna minä tulen toimeen niin hyvin että minä voin antaa hänelle rahaa, kun taas hän on yleensä rahaton, ja silloin minä vain sujautan hänelle muina miehinä muutaman setelin, ja käydessäni Bjørgvinissä kaupassa minä ostan aina jotain Åsleikille, minä ajattelen, sillä vaikka minä en olekaan rikas, hän ei tienaa minuun verrattuna juuri mitään, minä ajattelen ja minä katson valmiita kuvia jotka ovat pinossa kotitekoisissa pingotuskehysissä, ja jokaisella kuvalla on nimi, ja se nimi on maalattu paksulla öljyväriillä pingotuskehysen yläreunaan, ja ulommaisena on maalaus nimeltä Ja aallot lyövät omaansa vasten, nimet kun ovat minulle

tärkeitä, ne ovat kuin osa itse kuvaa, ja minä maalaan ne aina mustalla öljyväriillä pingotuskehyksen yläreunaan, ja pingotuskehykset minä teen itse, minä olen aina tehnyt ne itse ja minä tulen tekemään ne itse niin kauan kuin minä maalaan, minä ajattelen ja minä ajattelen että oikeastaan kuvia on näyttelyä varten liian monta, mutta minä aion ottaa ne kaikki mukaani ja toimittaa ne Galleria Beyeriin, ja Beyer saa mieluummin panna muutaman sivuun varsinaisen galleriansa sivuhuoneeseen, Pankiksi kutsumaansa huoneeseen johon hän varastoi ne kuvat jotka eivät pääse näyttelyyn, minä ajattelen ja minä menen taas katsomaan sitä kuvaa jossa ne kaksi viivaa risteävät keskenään, ne molemmat on maalattu paksusti, niin sanotusti impastolla, ja öljyväri on hieman levinnyt, ja niiden kahden viivan risteämiskohtaan on muodostunut ihmeellinen väri, kaunis väri jolla ei ole nimeä, ja se on mahdollista, koska eihän kaikilla olemassa olevilla lukemattomilla väreillä voi olla nimeä, minä ajattelen ja minä astun muutaman metrin pois päin kuvasta ja minä jään katsomaan sitä ja minä sammutan valon ja minä seison siinä katsomassa kuvaa pimeässä, ulkona on pimeää, tähän aikaan vuodesta on pimeää, tai melkein pimeää vuorokauden ympäri, minä ajattelen katsoessani sitä kuvaa ja silmäni ovat tottumassa pimeään ja minä näen viivat, minä näen miten ne risteävät

keskenään ja minä näen että kuvassa on paljon valoa, paljon näkymätöntä valoa, niin että ehkä maalaus on sittenkin hyvä, minä ajattelen enkä minä halua enää katsoa sitä kuvaa, minä ajattelen ja kuitenkin minä jään katsomaan sitä kuvaa, ja nyt minun täytyy hankkiutua siitä eroon, minä ajattelen ja minä katson ikkunan edessä olevaa pyöreää pöytää jonka ympärillä on kaksi tuolia vastakkain, ja toisella, vasemmanpuoleisella, minä istuin ennen ja istun vieläkin, oikeanpuoleisella istui yleensä Ales, siis niin kauan kuin hän eli, mutta hän kuoli aivan liian nuorena enkä minä halua ajatella sitä, ja minun siskoni Alida kuoli hänkin aivan liian nuorena enkä minä halua ajatella sitä-kään, minä ajattelen ja minä näen itseni istumassa tuolilani ja katsomassa Sygnesjøenille, samaa kohtaa jota minä aina katson, omaa suuntimaani jossa taloni alapuolella kasvava mänty osuu oikeanpuoleisen ikkunan keskimmäisen ruudun keskelle, sillä ikkunassa on kaksi osaa ja ne molemmat osat voidaan avata, ja kumpikin ikkunan osa on jaettu kolmeen ruutuun, ja männyn on oltava keskellä oikeanpuoleista ja minä erotan männyn ja kiintopistees-täni minä näen pimeässä aallot ja minä näen itseni siinä katsomassa aaltoja ja minä näen itseni kävelemässä kohti autoa joka on pysäköity Galleria Beyerin eteen, ja minulla on ylläni pitkä musta päällystakki ja olallani riippuu ruskea

nahkainen olkalaukku, ja minä olen juuri käynyt Kaffistovassa, mutta tänään minulla ei ollut erityisemmin ruokahalua enkä minä syönytkaan päivällistä, minä söin vain sipulipihvileivän, ja nyt päivä on jo pitkällä ja minä olen ostanut kaiken mitä minun oli ollut tarkoitus ostaa Bjørgvinistä, niin että nyt on aika lähteä ajamaan takaisin kotiin Dylgjaan, sinne on kaikesta huolimatta melkoinen ajomatka, minä ajattelen ja minä menen autoon ja minä lasken ruskean nahkaisen olkalaukun viereeni matkustajan istuimelle ja minä käynnistän auton ja minä lähden ajamaan pois Bjørgvinistä sitä tietä jota Beyer kerran opetti minut ajamaan, kerran hän opetti minut ajamaan kaupunkiin ja sieltä pois, hän opetti minut ajamaan Galleria Beyerin yhtä tietä ja ajamaan pois Galleria Beyerista samaa tietä vastakkaiseen suuntaan, minä ajattelen ja minä lähdän ajamaan pois Bjørgvinistä ja minä vaivun ajamisen miellyttävään horrokseen ja minä huomaan että pian minä ajan ohi siitä kerrostalosta jossa Aslen asunto on siellä Skutevikassa, talo on aivan merenrannassa ja sen edessä on pieni laituri, minä ajattelen ja minä näen Aslen makaa-sohvalla, koko hänen vartalonsa vapisee ja Asle ajattelee että eikö tämä vapina voisi loppua? ja hän ajattelee että eilen hän nukahti sohvalle, koska ei jaksanut riisuutua ja mennä nukkumaan vuoteeseensa, eikä hän jaksanut käyt-

tää ulkona koiraansa Bragea, niin että nyt sillä on varmasti kova hätä, hän ajattelee, eikä hän saisi vapista niin paljon, mutta hän vapisee kauttaaltaan, ei vain käsistä, Asle ajattelee ja hän ajattelee että nyt hänen täytyy päästä jaloilleen ja mennä keittiöön ja juoda vähän viinaa niin että vapina hellittää, eikä hän eilen illalla riisunut vaatteitaan tai mennyt vuoteeseen, hän vain jäi sohvalle makaamaan ja sammui siihen, hän ajattelee ja nyt hän makaa siinä ja hän katsoo eteensä ja koko hänen ruumiinsa vapisee, hän ajattelee, ja kaikki on, mitä se onkaan? tyhjyyttä? olemattomuutta? poissaoloa? niin, ehkä, ehkä poissaoloa, hän ajattelee, ja nyt hänen on saatava vähän viinaa niin että pahin vapina hellittää, Asle ajattelee ja niin, hän lähtisi ulos ja menisi mereen, niin, Asle ajattelee, vain sitä hän haluaa, hän haluaa lakata olemasta, kuolla, niin kuin Alida-sisko kuoli ollessaan vasta pieni lapsi, makasi kuolleena vuoteessa, Asle ajattelee, ja niin kuin se naapurin poika kuoli, se jonka nimi oli Bård, se joka putosi isänsä omistamasta veneestä mereen eikä päässyt takaisin veneeseen eikä maihin koska ei osannut uida, Asle ajattelee ja hän ajattelee että nyt hänen on otettava itseään niskasta kiinni ja noustava jaloilleen ja mentävä keittiöön ja kaadettava itselleen reilu lasillinen viinaa jotta vapina hellittäisi vähän ja sen jälkeen hän kiertäisi asunnossa sammuttamassa

valot, hän kiertäisi koko asunnon ja huolehtisi että kaikki on kunnossa ja hän astuisi ovesta ulos ja hän panisi oven lukkoon, ja sitten hän kävelisi merenrantaan ja hän menisi mereen ja hän jatkaisi matkaa yhä syvemmälle, Asle ajattelee ja hän ajattelee ajatuksen uudestaan ja vielä uudestaan, mitään muuta ajatusta hän ei pysty ajattelemaan kuin sitä ajatusta että hän menisi mereen, hän ajattelee, ja että hän katoaisi mereen, aaltojen olemattomuuteen, Asle ajattelee ja ajatus pyörii hänen päässään, ajatus ei hellitä, se pysyy hänen mielessään, ja vain sillä ajatuksella, sillä ainoalla ajatuksella, on itsessään läsnäoloa, kaikki muu on tyhjää poissaoloa, tyhjää läheisyyttä, tai ei, mikään ei ole tyhjää, mutta silti se on pimeässä tyhjää eikä hän pysty ajattelemaan muita ajatuksia joita hän haluaisi ajatella, ne ovat liian raskaita, myös se ajatus että hänen pitäisi nostaa kättään tuntuu liian raskaalta, ja hän huomaa vapisevansa, vaikka hän ei hievahdakaan koko hänen ruumiinsa vapi-see, ja miksi hän ei jaksaa ajatella ajatusta että nousisi? nostaisi kättään? ja miksi hän jaksaa ajatella vain sitä ajatusta että hän menisi mereen? hän haluaisi juoda jotain jotta vapina hellittäisi, ja hän sammuttaisi valot asunnosta jos se olisi tarpeen, ja hänen täytyy panna paikat kuntoon ennen kuin hän lähtee, Asle ajattelee ja hän ajattelee että ehkä hänen pitäisi kirjoittaa jotain Pikkupojalle joka on

nyt jo aikuinen mies, on ollut aikuinen jo kauan, vai voisiko hän peräti soittaa? mutta kumpikaan heistä ei välitä puhelimesta puhumisesta, Asle ajattelee, tai ehkä hänen pitäisi kirjoittaa kirje Liville? olivathan he naimisissa monta vuotta, mutta he erosivat niin kauan sitten ettei heidän välillään enää ole kipeitä tunteita, vaikka eihän hän voi vain häipyä hyvästelemättä ketään, se tuntuu väärältä, mutta sitä toista jonka kanssa hän oli ollut naimisissa, Siviä, hän ei jaksakaan edes ajatella, Siv vain otti Pojan ja Tyttären mukaansa ja muutti pois hänen luotaan, yhtäkkiä Siv vain oli poissa, eikä Asle ollut ehtinyt edes ajatella että he eroaisivat kun Siv sanoi että nyt riitti ja Siv otti Pojan ja Tyttären mukaansa ja muutti, oli jo löytänyt heille asunon, Siv sanoi enkä minä ymmärtänyt mitään, Asle ajattelee ja Poika ja Tytär kävivät jonkin aikaa hänen luonaan viikonloppuisin, mutta sitten Siv löysi uuden miehen ja otti Pojan ja Tyttären mukaansa ja muutti jonnekin päin Trøndelagia, löytämänsä uuden miehen luo, Siv otti lapset mukaansa ja lähti ja Asle oli taas yksin ja Siv kirjoitti ja vaati Aslea maksamaan sitä ja tätä, ja pyysipä Siv mitä tahansa Asle maksoi mikäli vain oli varoissaan, Asle ajattelee, ja miksi hänen pitää ajatella sitä? Asle ajattelee, sehän tapahtui kauan sitten ja kaikki on nyt kunnossa, kaikki on valmista, kaikki maalaustarvikkeet ovat omalla paikallaan

pöydällä, ja kuvat ovat pinossa pingotuskehys ulospäin, siveltimet ovat pestyinä vierekkäin ja koon mukaan järjestettyinä, ja ne kaikki on puhdistettu täpärillä, ja öljyväritkin on järjestetty vierekkäin sen mukaan miten paljon kussakin putkilossa on maalia jäljellä, joka ainoa korkki on väännetty tiukasti kiinni, ja maalausteline on tyhjänä, kaikki on siivottu, kaikki on valmista ja kunnossa ja hän vain makaa siinä vapisevana eikä hän ajattele mitään, hän vain vapisee, ja hän ajattelee taas että nousisi ja lähtisi ja lukitsisi oven perässään ja lähtisi ulos ja menisi mereen, kävelisi kunnes aallot löisivät hänen ylitseen ja hän katoaisi mereen, yhä uudestaan ja uudestaan hän ajattelee sitä, muuten ei ole mitään, vain olemattomuutta, muuten on vain olemattomuuden pimeyttä joka silloin tällöin äkillisinä sykäyksinä välähtää hänen lävitseen ja hän täyttyy eräänlaisesta onnesta ja hän ajattelee että ehkä jossain on olemassa tyhjää olemattomuutta, tyhjää valoa, tai entä jos kaikki voisikin olla vain sitä? hän ajattelee, tyhjää valoa, entä jos sellainen paikka olisi olemassa? omassa tyhjiydessään, omassa valaisevassa tyhjiydessään? olemattomuudessaan? Asle ajattelee ja kun hän ajattelee sellaista paikkaa jota ei tietenkään ole missään, hän ajattelee, hän vaipuu jonkinlaiseen uneen joka ei ole unta vaan ruumiin liikettä jossa hän on vapinastaan huolimatta liikkumaton, ja

vaikka hän vapiseekin koko ajan on kaikki raskasta ja siinä jossain, siinä suuressa raskaudessa, on se uskomattoman kevyt valo, kuin usko, Asle ajattelee ja minä näen hänen makaavan olohuoneessa, tai ateljeessa, vai miksi sitä huonetta kutsuisi, minä ajattelen, hän makaa sohvallaan merenpuoleisen ikkunan alla ja sohvalla vieressä on sohva-pöytä ja pöydällä on pari luonnoslehtiötä ja muutama lyijykynä, kaikki siististi vierekkäin järjestettyinä, se on hänen huoneensa, Aslen huone, vain se, minä ajattelen, ja kaikki on hänen huoneessaan siistiä, ja toista seinää vasten on iso kangas pingotuskehys ulospäin ja kuvapuoli seinää vasten ja minä näen että Asle on maalannut pingotus-kehyksen yläreunaan sanat Valaiseva pimeys, se on siis kuvan nimi, minä ajattelen ja nurkassa on kangasrulla, ja minä näen että toisessa nurkassa on puulistoja pingotus-kehyksiä varten ja minä näen Aslen makaavan sohvalla ja hänen ruumiinsa vapisee ja hän ajattelee että hänen on saatava vähän viinaa jotta vapina hellittäisi ja hän nousee istumaan ja hän istuu sohvalla ja hän ajattelee että nyt hänen on pakko saada tupakkaa, mutta hän vapisee niin ettei hän pysty edes käärimään itselleen sätkää, hän saa sohvapöydältä tupakka-askin ja hän saa siitä tupakan ulos ja hän saa sen suuhunsa ja hän saa vedettyä housuntas-kusta tulitikkurasian ja hän raapaisee tulitikun ja tavalla

tai toisella hän onnistuu sytyttämään tupakan ja vetää
 muutamat kunnon savut ja hän ajattelee ettei ota tupakkaa
 suusta vaan antaa tuhkan varista, ja nyt hänen on pian
 saatava lasillinen viinaa, Asle ajattelee ja hän vain vapisee
 ja hän onnistuu työntämään tulitikkuaskin takaisin hou-
 suntaskuun ja hän kumartuu sohvapöydällä olevan tuhka-
 kupin ylle ja sylkäisee tupakan tuhkakuppiin ja minä ajan
 pohjoista kohti ja minä ajattelen että minun olisi pitänyt
 pysähtyä katsomaan Aslea, minun ei olisi pitänyt ajaa ohi
 siitä kerrostalosta jossa Aslen asunto on siellä Skute-
 vikassa, mutta jos hän todella haluaa mennä mereen minä
 en voi estää häntä menemästä mereen, jos hän haluaa
 mennä mereen, menköön, minä ajattelen ajaessani poh-
 joista kohti ja minä näen itseni katsomassa kuvaa jossa ne
 kaksi viivaa risteävät keskenään, ja minä näen itseni mene-
 mässä keittiöön vanhassa talossani, talo on vanha ja keittiö
 on vanha, ja minä näen että kaikki on siellä paikallaan ja
 että tiskipöytä ja ruokapöytä on pyyhitty, minä näen että
 kaikki on puhdasta ja siistiä niin kuin pitää ollakin, ja minä
 näen itseni menemässä kylpyhuoneeseen, minä sytytän
 valon ja sielläkin on kaikki siistiä ja puhdasta, pesuallas on
 puhdas, vessanpönttö on puhdas ja minä näen itseni
 menemässä peilin eteen ja minä näen ohuet harmaat hiuk-
 seni, harmaan parransängen, ja minä sipaisen hiuksiani ja

minä irrotan mustan kumilenkin jolla hiukseni on sidottu niskaan ja hiukset valahtavat pitkinä ja ohuina ja harmaina olkapäilleni, rinnalleni, ja minä kuljetan sormiani hiusten läpi, minä vedän hiukset korvien taakse ja minä otan mustan kumilenkin ja minä sidon sillä hiukset niskaan ja minä menen eteiseen ja minä näen että siellä riippuu musta päällystakkini, mitenkähän monta vuotta minulla onkaan ollut se, minä ajattelen, kukaan ei voi syyttää minua turhien vaatteiden ostamisesta, minä ajattelen ja minä näen että naulassa riippuu monta huivia ja minä ajattelen että minulla on monta huivia, Ales antoi minulle usein huivin joululahjaksi tai syntymäpäivälahjaksi, minä olin toivonut sellaista, hän kysyi mitä minä toivoin lahjaksi ja useimmiten minä sanoin että minä toivoin huivia ja sen minä sain, minä ajattelen ja minä menen takaisin olohuoneeseen, tai ateljeehen, vai miksi sitä huonetta kutsuisi, ehkä se on molempia, mutta minä kutsun sitä olohuoneeksi ja minä näen että ruskea nahkainen olkalaukku riippuu naulassa ja sen alapuolella on kuvia jotka minä olen hylännyt, niitä joihin minä en ole täysin tyytyväinen, niitä jotka ovat kamariin vievän oven ja eteiseen vievän oven välissä, ja kun minä lähdän ulos minulla on aina olallani ruskea nahkainen olkalaukku jossa on luonnoslehtiö ja lyijykyniä, minä ajattelen ja minä näen että olkalaukku on paikallaan auton

etupenkillä ja minä ajan pohjoista kohti ja minä ajattelen että tuntuupa hyvältä päästä vanhaan kunnon kotitalooni Dylgjaan ja minä näen itseni taas katsomassa sitä pyöreää pöytää joka on ikkunan edessä ja niitä kahta tyhjää tuolia jotka ovat pöydän ympärillä, ja toisen tuolin selkänojalla riippuu musta samettitakki, se joka minulla on nyt ylläni, ja siinä, lähimpänä penkkiä olevalla tuolilla, siinä minä yleensä istun, ja vastapäisellä tuolilla istui Ales, se oli hänen tuolinsa, minä ajattelen ja minä näen itseni taas katsomassa sitä kuvaa jossa ne kaksi viivaa risteävät keskenään enkä minä haluaisi katsoa sitä kuvaa mutta minun on ikään kuin pakko, minä ajattelen ja minä ajan pimeässä pohjoista kohti ja minä näen Aslen istuvan siinä sohvallaan ja hän katsoo jotain eikä hän katso mitään, ja hän vapisee, tärisee, koko ajan hän vapisee, hän tärisee, ja hän on pukeutunut täsmälleen samalla tavalla kuin minä, mustiin housuihin ja neulepaitaan, ja sohvapöydän luona olevan tuolin selkänojalla riippuu musta samettitakki, samanlainen kuin se joka minulla on nyt ylläni ja joka yleensä riippuu sen pyöreän pöydän ääressä olevan tuolin selkänojalla, ja hänen hiuksensa ovat harmaat, ja ne on sidottu mustalla kumilenkillä niskaan niin kuin minunkin hiukseni, ja hänellä on harmaa parransänki, ja minullakin on harmaa parransänki jota minä siistin kerran viikossa, minä ajatte-

len ja minä näen Aslen istuvan sohvalla, ja hän vapisee kauttaaltaan, ja hän nostaa vähän kättään eteensä, ja vähän sivulle, ja hänen kätensä vapisee ja hän ajattelee että jostain syystä nyt tuntuu kevyemmältä ja paremmalta ja hän ajattelee että hänen pitäisi syödä vähän, mutta hän vapisee niin, ja siksi hänen on ensin päästävä jaloilleen ja saatava jotain juotavaa, hän ajattelee istuessaan sohvalla ja minä ajattelen etten minä voi jättää Aslea yksin, minun ei olisi pitänyt ajaa ohi siitä kerrostalosta jossa Aslen asunto on siellä Skutevikassa, sillä joskus minä käyn hänen luonaan, ja hän tarvitsee minua nyt, minä ajattelen, mutta nyt minä olen jo kaukana siitä kerrostalosta jossa Aslen asunto on, eikä minun olisi pitänyt ajaa ohi, ja ehkä minun pitäisi kääntyä ja ajaa takaisin? mutta minua väsyttää, minä ajattelen ja minä ajan pohjoista kohti ja tien yläpuolella minä erotan vanhan ruskean autiotalon, ja minä näen että pari kattotiiltä on irronnut talosta jossa Ales ja minä kerran asuimme, minä ajattelen, ja tuntuu että siitä on jo pitkä aika ja että se on tapahtunut toisessa elämässä, minä ajattelen ajaessani talon ohi ja ajettuani jonkin matkaa pidemmälle minä näen liittymän ja minä käännyn siitä ja minä pysäytän auton ja minä jään siihen istumaan, minä vain istun autossa, minä en ajattele, minä en tee mitään, minä vain istun siinä ja minä ajattelen että miksi ihmeessä minä

Taidemaalari Asle asuu syrjäisessä kylässä
vuonon rannalla. Hän maalaa mieleensä painuneita
kuvia samanlaisen välttämättömyyden ajamana kuin
hänen naapurinsa kalastaa. Aslen kaima, myöskin taidemaalari,
asuu kaupungissa ja maalaa silloin kun on selvin päin.

He voisivat olla sama mies, mutta toinen heistä
on löytänyt uskon, toinen ei pysty lopettamaan juomista.

Aslen yrittäessä pelastaa kaimaansa
hänen silmiensä eteen nousee kuvia, pimeydestä
loistavaa valoa, ja hypnoottisen kehän lailla mennyt ja
nykyinen kietoutuvat toisiinsa.

Toinen nimi käsittää ensimmäiset kaksi kirjaa
Jon Fossen pääteoksesta, seitsenosaisesta *Septologiasta*.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50843-5